בס״ד

Parshat Tzav Dual Duty

Simon Wolf

At the end of this week's Parsha, the Torah revisits the consecration of the Mishkan which begins with the seven days of ordination (שבעת ימי המלואים) and culminates in next week's Parsha with the eighth day of initiation and consecration (יום השמיני). Rashi is unfettered by the déjà vu and simply notes that there is no chronological order to the Torah. On the other hand, the Ramban, who believes that the Torah, unless otherwise specified, is in sequence,² is much more challenged by the sudden seemingly misplaced appearance of these events here. He dismisses Rashi's approach with the rhetorical question as to "why should we flippantly reorder the words of the living God?" He therefore suggests that the entire Vayikra until the detailing of the ordination was transmitted to Moshe on the first day of the seven days of ordination once the Mishkan was erected.³ That being the case, the narrative at the end of Parshat Tzav (פרק ח) then picks up on that first day of the ordination. reiterating to Moshe the instructions he previously received in Parshat Titzaveh⁴ and Pekudei⁵ concerning the inauguration of Aharon and his sons into the priesthood and the initiation of the utensils. This then forces the Ramban to propose a strained explanation for the latter half of the last Perek in Shmot which is dated as transpiring on the first of Nissan, the eighth day of the inauguration.⁶

Either way, everyone agrees that this finally is the description of Moshe's execution of the ordination of Aharon and his sons that the Torah detailed in Sefer Shmot and, at least, according to the Ramban, God's succinct repetition of the instructions was to urge alacrity when the moment of performance was at hand (לזרז אותו בשעת מעשה). It is interesting to note that there are some oddities in Mose's fulfillment of this ceremony since the Torah recounts certain aspects of the performance of this initiation that were not commanded by God in Parshivot Titzaveh and Pekudei. Firstly, the gathering of the entire congregation at the entrance of the Ohel Mo'ed to witness the inauguration⁷ is a requirement that was never previously specified. The Ramban simply explains that this addition was not an inherent necessity of the ordination, but demanded by God at the actual ceremony to stave off any future questions or doubts as to the divine nature of Aharon and his sons appointment to serve as the priests of God.³ In addition, Rashi points out that the sprinkling of the oil of anointing (שַׁמַן הַמַּשָּׁחַה) seven times on the top of altar8 is not found in any the directives surrounding this ceremony.9 The Ramban counters that the extraneous phrase that is solely mentioned with regards to the altar, that "the altar will be holy of holies (והַיַה הַמַּזבַּחַ קֹדַשׁ קַדְשִׁים) is the source for this practice.¹¹ Similar to the sanctification of the

¹ קח את אהרן - פרשה זו נאמרה שבעת ימים קודם הקמת המשכן, שאין מוקדם ומאוחר בתורה: (רש"י ויקרא ח,ב)

עיין רמב"ן נשא ז'א בהעלתר ט'א וקרח טז'א ...כי על דעתי כל התורה כסדר זולתי רמקום אושר יפרש הכתור ההקדמה והאחור וגם שם לצורר עניו ולטשם נכוו

במקום אשר יפרש הכתוב ההקדמה והאחור, וגם שם לצורך ענין ולטעם נכון קח את אהרן - פרשה 1 נאמרה שבעת ימים קודם הקמת המשכן, שאין מוקדם 3י ומאוחר בתורה, לשון רש"י. ולמה נהפוך דברי אלהים חיים. ועוד, כי צוה בפרשת ביום החדש הראשון (שמות מ) בכל הקמת המשכן ובלבישת אהרן ובניו ובמשיחת כולם, וספר שם מעשה משה בענין ההקמה, ולא הזכיר באהרן ובניו דבר עד המקום הזה, ואיך הפריש ענין אחד בשתי פרשיות, ואיחר המוקדם: אבל הנכון שנאמר, כי נצטוה בהקמת המשכן בכ"ג באדר, והקים אותו, וכאשר עמד המשכן על מעמדו מיד קרא לו הש"י שהוא יושב הכרובים, וצוה אותו על מעשה הקרבנות כל הפרשיות האלה שמתחילת ויקרא עד כאן, כי רצה ללמדו מעשה כל הקרבנות ומשפטיהם קודם שיקריב מהם כלל, כי יש בקרבנות המלואים חטאת ועולה ושלמים ולא יודעו כל דיניהם רק מן הפרשיות האלה שהקדים לו: ואח"כ אמר לו קח את אהרן ואת בניו אתו, לזרז אותו בשעת מעשה במה שאמר לו מתחלה (שמ כט,א) וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן לי וגו', והוסיף לו בכאן, ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד, שיעשה במעמד כלם, שידעו שהש"י בחר באהרן ובזרעו: ועל דרך הישר, נצטוה משה במלאכת המשכן קודם למעשה העגל, וכשנתרצה לו הקב"ה והבטיחו שישרה שכינתו בתוכם ידע מעצמו שמצות המשכן במקומה עומדת, וצוה לישראל עליה כמו שפירשתי בפרשת ויקהל (שם לה א). ואחרי שהשלימו המלאכה נאמר לו פרשת ביום החדש הראשון באחד לחדש תקים את משכן אהל מועד (שם מ ב), ושם נאמר לו והקרבת את אהרן ואת בניו וגו' (שם פסוק יב), והנה ידע שגם אהרן ובניו במעלתם ובחיבתם לפני המקום, ועכשיו חזר וזרזו ביום ראשון של מלואים ובשעת מעשה: והנה כל הפרשיות כסדרן, אלא שהקדים ויכס הענן את אהל מועד (שם פסוק לד), שהוא ביום שמיני למלואים כדעת רבותינו, לסדר כל ענין הקמת המשכן, כי כן דרך הכתובים בכל מקום להשלים ענין אשר התחיל בו: (רמב"ן ויקרא ח,ב)

⁴ שמות כט,א-לז

⁵ שמות מ,יב-טז

⁶ ויהי בחדש הראשון באחד לחודש - על דעת רבותינו הזכיר הכתוב שהוקם המשכן לספר לעמוד כן באחד לחודש הראשון כאשר צוה. ואמרו ויקם משה את המשכן, לספר מה שעשה בהקימו אותו מן היום הראשון שהתחיל בו שהוא כ"ג באדר. ולא הזכיר בכאן משיחת המשכן וכליו ולא משיחת אהרן ובניו וקרבנות המלואים, כי לא עשה במאן משיחים המשכן וכליו ולא משיחת אהרן ובניו וקרבנות המלואים, כי לא עשה אותם עד שסיים כל ההקמה ונצטוה בהם פעם שנית קח את את הרן, כמו שמפורש בפרשת צו (ויקרא ח ב): והנה המשכן ואת כל אשר בו וקדשת אותו ואת כל שנאמר (לעיל פסוק ט) ומשחת את המשכן ואת כל אשר בו וקדשת אותו ואת כל כליו, על כן פירוש ויערוך עליו ערך לחם (פסוק כג), ויעל הנרות (פסוק כה), כי עשה כן בזמנם אחר המשיחה. והנה הם כטעם לעשות כן. ומה שאמר גם כן למעלה (פסוק ד) והבאת את השולחן וערכת את ערכו, יצוה שיערוך אותו אחרי המשיחה. וכן אמר ונתת את מזבח הזהב לקטורת (פסוק ה), וכן ויעל עליו את העולה ואת המנחה (להלן פסוק כט), בזמנה, כי עדיין לא הקים החצר סביב למשכן, ואין מקריבין בלא קלעים, כי יהיו שחוטי חוץ, אלא כלם בזמנם: (רמב"ן שמות מ,יז)

מקו בן באה הקקבל אָל פָּתַח אֹבֶּל מוֹעָד: וַיַּעשׁ מֹשֶׁה כָּאֲשָׁר צַּוָּה יְּקוֹק אתו וְתַּקְּבֵּל הַעָּדָה אָל פָּתַח אֹבָל מוֹעָד: וַיִּאמֶר מֹשֶׁה אָל הַעֵּדָה זָה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוּה יְקוֹק לְעֲשּׂוֹת: (ויקרא ח,ג-ה)

⁸ וַנֹּז מִמְנּוּ עַל הַמִּדְבַּח שָׁבַע פְּעָמִים וַיִּמְשׁח אֶת הַמִּזְבַּח וְאֶת כֶּלֹיוּ וְאֶת הַכִּיֹר וְאֶת כְּנוּ לְקַדְּשִׁם: (ויקרא ח,יא)

⁹ ויז ממנו על המזבח - לא ידעתי היכן נצטוה בהזאות הללו: (רש"י ויקרא ח,יא) ¹⁰ ומשחת את־מזבח העלה וְאָת־כְּל־כָּלֵיו וְקְדַּשְׁתֹּ אָת־הַמִּזְבַּׁח וְהַיֵּה הַמִּזְבָּח קְּדָשׁ קֵדְשִׁים: (שמות מ,י)

¹¹ ויז מְּמֵנוּ על המדבח - כתב רש"י, ולא ידעתי היכן נצטווה בהזאות הללו. ואפשר כי מה שאמר במזבח (שם פסוק י) וקדשת את המזבח והיה המזבח קדש קדשים, שיוסיף עליו הקדוש הזה בהזאות, ואינו במשיחה בלבד, כי "והיה המזבח קדש קדשים", שיוסיף עליו הקדוש הזה בהזאות, ואינו במשיחה בלבד, כי "והיה המזבח קדש קדשים", שיוסיף אליו קדוש יותר משאר הנמשחים במשכן וכל כליו, ועשה לו קידוש כקידוש אשר נצטוה לעשות במקריבים שאמר (שם כט כא) והזית על אהרן ועל בגדיו, כי אין המזבח שהוא כלי לקרבנות פחות מכלי המקריבים, וקל וחומר הדבר: וכן נאמר ביום הכפורים (להלן טז יט) והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו מטומאות בני ישראל, שכל קדוש המזבח בהזאות, וכל שכן בתחילה שצריך קדוש מטומאה וזרות: (רמב"ן ויקרא ח,יא)

פרשת צו

priestly garments¹² and the purification of the golden incense altar on Yom Kippur¹³ that both require sprinkling, the method for accomplishing the sanctification of the altar during its initiation must be done through sprinkling. Others cite the verse, "...and you shall cleanse the altar... (חֲשֵׁאתֶּ עֵּלֹ-הַמְּזְבֵּׁח)," since the term cleansing is always used to denote sprinkling. Another nuanced difference in the execution of the installment of the priests is the lack of any mention of the anointing of Aharon's children during the seven days of ordination which was already addressed in a previous Shiur (see Parshat Titzaveh – Do the Clothes Make the Man?).

Parshiyot Vayikra and the beginning Tzav layout and provide the instructions for all the different categories of sacrifices one can or is obligated to offer to God. The Torah then summarizes this in a verse at the end of chapter seven in Sefer Vayikra, which might be familiar to some since it is, in a slightly altered form, found as a refrain in a liturgical hymn of the Shalosh Regalim recited prior to Musaf. "Such are the rituals of the burnt-offering, the meal-offering, the sinoffering, the guilt-offering, the offering of ordination, and the peace-offering (זאת הַתּוֹרָה ַלעלָה לַמִּנָחָה וַלַחַטָּאת וַלָאָשָׁם ו**ַלְמִלּוּאִים** וּלְזֵבַח :הַשָּׁלְמִים)."¹⁶ All the sacrifices mentioned are familiar from the previous Parshiyot, but what sacrifice is being referenced by the phrase "the offering of ordination (וְלַמְּלוּאִים)?" The truth is that the answer to this question is obvious because even though the ordination actually demands three different sacrifices, only one of them is referred to as a sacrifice of ordination. That is the ram that is offered as a peaceoffering (שַׁלְמִים) which is termed the "ram of ordination (אֵיל הַמַּלְאֵים)."¹⁷ Even though all the sacrifices are a prerequisite for the sanctification and initiation of the priests, the Ramban suggests that either because the ram offered as a peace-offering (שׁלְמִים) is the final sacrifice in their inauguration or since it alone is associated with their ordination, it is therefore known as the "offering of ordination (מַלוּאִים)."¹⁸ Though that raises a more serious issue as to why is it mentioned independently in the summary verse if the sacrificial category of which it is a part of, a peace-offering (וּלְזֶבַח הַשָּׁלְמִים), is already stated in the Pasuk. 19 One could suggest that is because there are differences between a standard peace-offering (שׁלמים) and "offering of ordination (מְלוּאִים)," including, but not limited to, the additional bread offerings that are associated with the "ram of ordination (אֵיל הַמְּלָאִים)." That argument seems to fall by the wayside when one contemplates that the thanksgiving-offering (תודה), which is enhanced peace-offering (שׁלְמִים) that also includes additional bread-offerings, nevertheless still subsumed under the category of the generic peace-offering (שלמים) and does not merit a separate mention in the summary Another question which arises as a derivative of the first issue is why the "offering of ordination (מְלוּאִים)" is situated in the Pasuk between the "guilt-offering (אָשָׁם)" and the "peace-offering (שַׁלְמִים)?"

The three sacrifices that are required to be offered daily for the seven days of ordination (פַּר) are a bull (פַּר) for a sin-offering (חָּטָאת) and **two rams** (עִּלָּה), one a burnt-offering (עֹלָה) and the other a peace-offering (שְׁלָמִים), or the "ram of ordination (שְׁלָמִים). or the "ram of ordination (הַמְּלֵאִים).

וַקָּרֵב אֶת הָאֵיִל הַשְׁנֵי אֵיל הַמְּלֵאִים וַיִּסְמְכוּ אַהֵרן וּבְנִיו אֶת יְדִיהֶם על ראשׁ הָאֵיִל: (ויקרא ח,כב) \\ ועיין עוד ויקרא ח,כח-לג ושמות כט,כב-לד

www.swdaf.com

2

וֹלְקְחֶתָּ מִן־הַנָּם אֶשֶׁר עִל־הַפּּזְדְבָּה וֹמּשֶׁמֶן הַפּשְׁחָה וְהִדִּיתָ עְל־אָהֶרוֹ וְעַל־בְּגָדִיו וְעַל־ בָּנֵיו וְעַל־בַּגְדֵי בִּנֵיו אַתַּוֹ וְקָדָשׁ הוּא וּבְּבָדִיו וּבְנֵיו וּבָגָדִי בְּנֵיו אַתַּוֹ: (שמות כט,כא)

¹¹ וְיַצֹּא ֹאֶלִי־הַמּקְבָּּה אֲשֶׁר לְּפְנֵי־יָקוּק וְכְפֵּר עְלֵיו וְלְקָּח מֹדֶם הַפְּר וֹמְדֶם הּשְּעִיר וְנְתָּן על־ קרנות המזבה סביב: וְהַּוֹּה עְלִיו מִן־הֹדֶם בְּאָצְבְּעוֹ שֶׁבע פְּעִמִים וְטָהָרוֹ וְקְדְשׁו מַשְׁמָאָת בְּנֵי יִשְׁרָאֶל: (וִיקרא טז,יח-יט)

¹ לא ידעת' היכן נצטווה בהזאות הללו. ותירץ הרמב"ן, מפני שנאמר במזבח (שמות מ, י) "והיה המזבח קדש קדשים", מזה למדנו שצריך קידוש והזאה יתירה משאר כלים. ונראה לי, מפני שלא היה המזבח כשאר כלים דמשכן, לפי שהיה ממלא את כלים. ונראה לי, מפני שלא היה המזבח כשאר כלים דמשכן, לפי שהיה ממלא את חללו עפר - לא היה לזה משיחה, לכך היה מזה על המזבח במקום שהיה ממלאים חללו עפר - לא היה לזה משיחה, לכך היה מזה על המזבח במקום שהיו שם מקריבים, אחר שהיה מלא מן העפר. ומשיחה היה צריך, לפי שלא היה גרע משאר כלים, נמצא כי הזאה היתה על גביו במקום שהיה מלא אדמה, ולא שייך שם משיחה, כי המשיחה לא היה רק לכלי בעצמו. ומה שהיה מזה שבע פעמים (ו) עליו - הוא משיחתו. אי נמי, מדכתיב (שמות כט, לו) "וחיטאת על המזבח", וחטוי זה הוא על ידי הזאה, כמו שנקרא "מי חטאת" (במדבר ח, ז) שמזין על טמאי מתים (רש"י שם), והכי נמי היה מזה עליו משמן המשחה. וכן מוכח, דאי כפירוש רש"י (שמות כט, לו) שפירש "וחיטאת" הוא מתנת דמים, וכי יתן דמים ואחר כך ימשח אותו בשמן המשחה, אלא פירוש "וחיטאת" הוא זריקת שמן המשחה, ואחר כך משחון מחו, כדכתיב כאן "ויז על המזבח וימשח אותו", וזה נראה לי פשוט: (גור אריה) ויקרא ח,יא)

זאת הַתּוֹרָה לְעלָה לִמְּנְחָה וְלַחַפָּאת וְלָאַשְׁם וְלְמְּלוֹאִים וּלְזֶבֶח הַשְּׁלְמִים: אֲשֶׁר צִּוָּה יְלַחְפָּנִיהָם לִילְּוֹלְ יְלָהְלְרִיב אֶת קְרְבְּנִיהָם לִילְּוֹלְ יְלָהְלְרִיב אֶת קְרְבְּנִיהָם לִילְּוֹלְ יְלָהְלְרִיב אֶת קַרְבְּנִיהָם לִילְּוֹלְ בַּמִּדְבָּר סִינִי: (ויִקרא ז,לז-לח)

¹⁸ והנה כל הקרבנות האלו באים למלא את ידם, כדכתיב (שם כט א) וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן לי לקח פר אחד בן בקר ואילים שנים תמימים, אבל נקרא האיל השני איל המלואים, בעבור שהוא סוף הקרבנות הללו ובו תמלא ידם נקרא האיל השני איל המלואים, בעבור שהוא סוף הקרבנות הללו ובו תמלא ידם וכהנו לפניו ית', לפרש כי כלם מעכבין בענין: ויותכן כי החטאת לכפר על המזבח ולקדשו, כי כן כתיב (לעיל פסוק טו), והעולה להרצאה על הכהנים ככפרת כל עולת נדבה, והשלמים תודה לשם שנתן להם בביתו ובחומותיו יד ושם. והנה השלמים לבדם באים על מלוי הידים, ולכך יקראו מלואים. (רמב"ן ויקרא ח,כב)

¹⁹ כי איל מלאים הוא - שלמים, לשון שלמות שמושלם בכל. מגיד הכתוב שהמלואים שלמים, שמשימים שלום למזבח ולעובד העבודה ולבעלים, לכך אני מצריכו החזה להיות לו לעובד העבודה למנה, וזהו משה ששימש במלואים, והשאר אכלו אהרן ובניו שהם בעלים, כמפורש בענין: (רש"י שמות כט,כב)

²⁰ קַח אֶת אָהֶרֹן וְאָת בָּנִיו אַתּוֹ וְאֵת הַבְּנָדִים וְאַת שְׁמֶן הַמּשְׁחָה וְאַת פָּר הַחַטְּאת וְאָת שְׁנֵי הָאִילִים וְאָת סִל הַמָּצוֹת: (וִיקרא ח,ב) \/ וַיַּקְרֵב אַת אֵיל הָעַלָּה וַיִּסְמְכוּ אַהְרוֹ וּבְּנִיו אָת יְדִיהָם עַל רִאשׁ הָאִיל: (וִיקרא ח,יח) \/ וַיִּקְרֵב אֶת הָאִיל הַשְּׁנֵי אֵיל הַמַּלַאִים וַיִּסְמְכוּ אַהָרֹן וּבָנִיו אָת יְדֵיהָם עַל רִאשׁ הָאָיִל: (וִיקרא ח,כב)

פרשת צו

אות) with three types of bread-offerings. If one was to contemplate this structure of sacrifices, there is another instance in the Torah (see enclosed comparison chart) that contains a very similar model of a Chatat, Olah and Shelamim and a basket of breads - that is the Nazir (נְזִיר).²¹ This should not be so surprising since the Nazir has some similar requirements to the Kohanim because of his elevated sanctity. including avoiding defilement and abstaining from intoxicating beverages, as well as parallel language that is used to describe both a Nazir and a Kohen Gadol. The Nazir upon termination of the duration of his Nezirut is obligated to offer the following sacrifices: a sheep for a burntoffering (עלַה), an **ewe** for a sin-offering (חַטָּאת), a ram for a peace-offering (שֶּלְמִים) and a basket (סָל הַמְצוֹת) with two types of bread-offerings.²² Even the animals offered are also parallel (a sheep is a young ram) with the exception of the sin-offering (חַטָּאת) where the Nazir's ewe is replaced in the ordination with a bull; this is likely connected to the need for expiation from the sin of the Golden Calf which is always hovering in the background of the consecration of the Mishkan. In both cases, there is a requirement to perform a wave-offering with a sampling of the breads (one from each type), the fats and a leg of the peace-offering (שָּׁלְמִים). Moreover, in both instances, it is necessary to cook the peace-offering (שַּלְמִים) at the entrance to the Ohel Mo'ed.

The commonality between them is striking, but yet the parallel to Nazir still fails to explain many of the requirements of the ceremony of the ordination, including the presence of the oil of anointing (הַמִּשְׁחָה), its placement on the head of Aharon and the sprinkling of it seven times. In addition, it falls short of accounting for the need of Aharon and his sons to submerge in the Mikveh and the requirement to place the oil of anointing (הַמִּשְׁחָה) and the blood of the peace-offering (שְׁמֶן הַמִּשְׁחָה) on the right ear, thumb and big-toe of Aharon and his children. It also does not resolve the necessity for Aharon and his sons to be sequestered for seven days at the entrance to the Ohel Mo'ed.

In order to account for these additional demands, one needs to look to another paradigm. Once again here, if one were to contemplate the need to place the oil of anointing (שַׁמֵן הַמְּשָׁחָה) and the blood of the peace-offering (שַׁלְמִים) on the right ear, thumb and big-toe of Aharon and his children, it would immediately conjure up images of a Metzora.²³ Not surprisingly, the purification of the cured Metzora requires the presenting of oil as part of his offerings which is sprinkled seven times and which is placed on the right ear, thumb and bigtoe as well as upon the head of the Meztora. In addition, the Metzora must submerge in the Mikveh and remain sequestered away from his tent (home) for seven days. In terms of the sacrifices, the Metzora offers a sheep for a burnt-offering (עֹלה) and an ewe as a sin-offering (חַטָּאת). In addition, he offers a **sheep** for his third sacrifice. The only problem is that the third sacrifice is a guilt-offering (אַשָּׁם) rather than a peace-offering (שַׁלְמִים). Interestingly enough, a defiled Nazir, after being purified, also needs to bring these same three sacrifices in order to restart his Nezirut count, an Olah, Chatat and an Asham.

The Mishna in Zevachim relates the position of Rabbi Shimon is that if two sacrifices, a guiltoffering (אַשָּׁם) and a peace-offering (שַּׁלְמִים), are mixed up then one can offer both of them with the caveat that each animal offered must accommodate the stringencies associated with both a guilt-offering (אָשָׁם) and a peace-offering (שׁלמים).²⁴ While the Rabanan disagree with Rabbi Shimon's stance for a technical reason (אין מביאין קדשים לבית הפסול), the mere fact that one could possibly deal with such a mix up through the method suggested by Rabbi Shimon speaks to the commonality between these sacrifices. Aside from the nature of the sacrifice, the main difference between these two sacrifices is that a guilt-offering (אַשָּם) is of a higher holiness (קדשי קדשים) than the peaceoffering (שָׁלָמִים – קדשים קלים) which then has ramifications for where it must be slaughtered זכרי כהונה) who can eat it (צפון לעומת בכל העזרה)

3

www.swdaf.com

שמעתי את הצעת ההקבלה הזאת בשיעור מאת הרב יואל בן נון

ינאת תּוֹרֶת הָנְזִיר בִּיוֹם מְלֹאת יָמִי נִזְרוֹ יָבִיא אתוֹ אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעַד: וְהַקְרִיב אֶת קְרְבִּנוֹ לִיקוֹנְהְ כֶּבֶשׁ בֶּן שְׁנְתוֹ תָמִים אָחָד לְעלה וְכִבְשֹׁה אַחַת בְּת שְׁנְתָה תְּמִימָה לְחָשָׁאת וְאִיל אָחָד תָּמִים לְשְׁלְמִים: וְסִל מְצוֹת סֹלֶת חַלֹת בְּלוּלֹת בְּשָׁמֶן וּרְקִיקִי מְצוֹת מְשַׁתְּן וּהְנְחָתָם וְנִסְכִּיהָם: (במדבר ו,יג-טו)

²³ יש רמז לזה בפירוש האבן עזרא ויקרא יד,יד: על תנוך טעמו ידוע ממקומו. והנה המטהר מהצרעת שהוא בגוף כמו הכהן שימלא ידו, כי העון כמו הצרעת בנפש, והבהן מקום חבור, והוא עקר כל המעשים, והימנית בעבור כח הצד הימין, והתנוך זכר לשמוע אשר צווה:

²⁴ אשם שנתערב בשלמים ירעו עד שיסתאבו רבי שמעון אומר שניהם ישחטו בצפון ויאכלו כחמור שבהן אמרו לו אין מביאין קדשים לבית הפסול נתערבו חתיכות בחתיכות קדשי קדשים בקדשים קלים הנאכלין ליום אחד בנאכלים לשני ימים יאכלו כחמור שבהן: (משנה זבחים ח,ג וגמ' זבחים עה:) \\ איתיביה, רבי שמעון אומר: למחרת מביא אשמו ולוגו עמו, ואומר: אם של מצורע - הרי זה אשמו וזה לוגו, ואם לאו - אשם זה של שלמי נדבה, ואותו אשם טעון שחיטה בצפון, ומתן בהונות, וסמיכה, ונסכים, ותנופת חזה ושוק, ונאכל ליום ולילה! (זבחים עו.-עו:) \\ שחיטה בצפון ובהונות - כחומר אשם: וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק - כחומר שלמים:

פרשת צו

עזרה לעומת בכל ירושלים), where (עזרה לעומת בכל ירושלים) and how long it may be eaten (יום ולילה לעומת). Truthfully, they are so closely related that if one were to offer a guilt-offering (אָשָׁם), one would not be able to discern from the processing of the Korban as to whether the sacrifice being presented was a guilt-offering (אָשָׁם).

Now returning to the seven days of ordination (שבעת ימי המלואים), is it possible that the "ram of ordination (אֵיל הַמַּלָּאִים)" is not a peace-offering (שַּלְמִים) as was previously suggested, but rather a combination of a peace-offering (שַּלְמִים) and a quilt-offering (אשׁם)? While at first glance this might seem like a far-fetched proposition, upon closer scrutiny it might actually make a lot of sense. That is because this possible suggestion would then explain why the "offering of ordination (מְלוּאִים)" is mentioned separately in the summary of sacrifice categories and would also account for why it is positioned between the guilt-offering (אַשָּׁם) and the peace-offering (שַּלְמִים). It is a unique category of sacrifice that is an amalgam of an Asham and a Shelamim. If that were the case, then the seven days of ordination (שבעת ימי המלואים) would actually contain two threesomes of sacrifices - Olah (עֹלָה), Chatat (חַטָאת), Shelamim (שַׁלָמִים) and Olah (עֹלָה), Chatat (חַטָּאת) and Asham (אַשָּׁם) with the "ram of ordination (אֵיל הַמֶּלָאִים)" simultaneously serving as both the peaceoffering (שׁלמים) and the guilt-offering (אשׁם). These two sequences would then allow the sacrifices of seven days of ordination (שבעת ימי המלואים) to parallel the processing and sacrifices for both a Nazir completing the term of his Nezirut and the purification of Metzora and thereby account for all the details of the installment of Aharon and his sons. What is the meaning of the fact that the sanctification of Aharon and his sons is parallel both to the culmination sacrifices of a Nazir and the purification of a Metzora?

Rashi in Sefer Melachim explains why the curing of a Metzora is expressed in Tanach as "gathering" the Metzora (וַאָּסַפְתּוֹ מִצְּרַעְתְּוֹ). That is because when the Metzora is cured, he is once again gathered in among people, allowed to return to society, but during his illness, he is sequestered and everyone eschews him. ²⁶

The Gemara in Nedarim²⁷ and Kiddushin²⁸ discusses whether the priests are acting as agents of the people or agents of God. At least in Kiddushin, the Gemara seems to conclude that they must be emissaries of God because otherwise, as Rav Huna notes, it would violate the principle that an agent can only act as a proxy in situations where the principal could accomplish the same task themselves.²⁹ Since, individual members of Klal Yisrael cannot process and offer sacrifices, the Kohanim must not be acting on their behalf. The Gemara in Nedarim is more ambiguous in its conclusion and repeatedly defends the opposite position that the priests are the agents of the people. Without delving into the legal minutiae, it is clear that the job of the Kohanim is to act as a conduit or a bridge between the people and God and therefore they are both at once functioning as agents of the people and emissaries of God.

This important concept is captured in the paralleling of the ordination of the priests to both the Nazir and the Metzora. A Nazir, as the name implies, is someone who separates themselves. It is a person who forgoes the normal social framework and vagaries of life to live a more structured, demanding and holier existence. That separation allows them to draw closer to God and to attain a higher spiritual way of life. This higher calling is enhanced and almost promotes a detached hermetic existence

<u>www.swdaf.com</u>

נּיָבֶא הַפְּפֶר הָזֶּהֹ אֵלֶיךְ יִשְּרָאֵל לָאמֶר וְעַתָּּה כְּבוֹא הַפֵּפֶר הַזֶּהֹ אֵלֶיךְ הַנֵּה שְׁלַחְתִּי אַלֶּיךְ ֹ אַת־נעַמֵן עַבְּדִּי וַאַסְפָּתוֹ מִצְרַעָתוֹ: (מלכים ב ה,ו)

²⁶ ואספתו מצרעתו - אסיפה במצורע היא לשון רפואתו כי בהתרפאותו הוא נאסף אל תוך בני אדם ובחליו הכל בדלין הימנו: (רש"י מלכים ב ה,ו)

²⁷ איבעיא להו: הני כהני, שלוחי דידן הוו או שלוחי דשמיא? למאי נפקא מינה? למודר הנאה, אי אמרת דשלוחי דידן הוו - הא מהני ליה ואסור, ואי אמרת שלוחי דידן, קא מהני - שרי, מאי? ת"ש, דתנן: מקריב עליו קרני זבין כו'; אי אמרת שלוחי דידן, קא מהני ליה. וליטעמיך, ליתני: מקריב עליו קרבנות! אלא מחוסרי כפרה שאני, דא"ר יוחנן: הכל צריכין דעת חוץ ממחוסרי כפרה, שהרי אדם מביא קרבן על בנוי ועל בנותיו הקטנים, שנאמר: זאת תורת הזב, בין גדול בין קטן...מתיב רב שימי בר אבא: אם היה כהן, יזרוק עליו דם חטאתו ודם אשמו! דם חטאתו של מצורע ודם אשמו של מצורע, דכתיב: זאת תהיה תורת המצורע, בין גדול ובין קטן. תנן: הכהנים שפיגלו מצורע, דמידן - חייבין; הא שוגגין - פטורין, אלא שפיגולן פיגול; אי אמרת בשלמא שלוחי דשמיא הוו, היינו שפיגולן פיגול, אלא אי אמרת שלוחי דידן הוו, אמאי פיגול, דאמר פיגול? לימא ליה: שליחא שויתיך לתקוני ולא לעוותי! אמרי: שאני גבי פיגול, דאמר קרא: לא יחשב לו, מכל מקום. (נדרים לה:)

²⁸ קידושין כג: \\ דאמר רב הונא הני כהני שלוחי דרחמנא נינהו - פירש בקונטרס דמיירי לענין הקרבת קרבנות ונפקא מינה לענין מודר הנאה מן הכהן שהכהן מותר להקריב קרבנותיו תימה דמשמע הכא דפשיטא ליה ובמסכת נדרים בפרק אין בין המודר (דף לה:) בעי הני כהני שלוחי דרחמנא הוו או שלוחי דידן ולא איפשיטא ואמאי לא מייתי התם הך מילתא דרב הונא בריה דרב יהושע למיפשטא ויש לומר דאורחיה דגמרא הוא בכמה דוכתי דלא מיפשטא אלא ממשנה או מברייתא אף על גב דמצי למיפשט מדברי אמוראי אי נמי יש לומר דהתם הכי קמיבעיא ליה הני כהני שלוחי דרחמנא דוקא נינהו ולא שלוחי דידן כלל או דילמא הוו נמי שלוחי דידן ונפקא מינה שאם היה כהן מקריב שלא לדעת הבעלים אי שלוחי דרחמנא נמי נינהו הוי קרבן כשר ואי הוו דוקא שלוחי דידן אינו כשר כיון שהקריב שלא מדעת הבעלים. (תוד"ה דאמר רב הונא קידושיו כג:)

דאמר רב הונא קידושיו כג:)

אלא הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע: הני כהני שלוחי דרחמנא נינהו, דאי אלא הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע: הני כהני שלוחי דידן נינהו, מי איכא מידי דאנן לא מצינן עבדינן ואינהו מצי עבדי? (קידושין כג:)

בסייד ברשת צו

because holiness is also synonymous with separation. In the end, that is the job of the Kohen to forgo "normal" living in favor of commitment and service to God. This spiritual aspiration and dedication to draw closer to God is captured in the installment of the priests paralleling the sacrifices of a Nazir. represents the unique and elevated status of the Kohanim which enables them to be emissaries of God. Though, if the priests are solely focused on this aspect of their mission, then they are likely to become too aloof and so shrouded in holiness that they no longer have the capacity to interact within regular society. separation and detachment, they have lost their ability to act as representatives of the people in their interface with God.

The Metzora's journey is in the exact opposite direction. Due to his affliction, the Metzora has been banned from society and has been compelled to live a life of a hermit. The Metzora is pining to return to normal life and to experience social interaction, to once again become a regular member of society and that is why the curing of the Metzora is termed as "gathering (אסיפה)." His purification or release from defilement and the sacrifices he offers are to facilitate his ability to return to normalcy and to break down the barriers of isolation and separation (see Parshat Tazria-Metzora – A Pot Pourri). His goal is simply to just return to being a regular person who is interwoven into the fabric of society. The fact that the sacrifices for the curing of the Metzora are present in the ordination of the priests encapsulates the other aspect of the Kohanim's job which is to be well grounded members of society that can act as proxies for the people and guide them to holiness and higher spiritual realms. priestly status and connection to God should not make them aloof (see Parshat Ki Tisa – Smoke Screen), but rather empower them to connect with and elevate the people.

The initiation process for the Kohanim involves both parallel sacrifices to those of the Nazir and the Metzora. More importantly, it is the exact same offerings acting in both capacities. The Olah (עֹלָה), Chatat (חַטָּאת), and the "ram of ordination (אֵיל הַמְּלָאִים)" functioning both as a Shelamim (שַׁלְמִים) and as an Asham (אֲשָׁם). This concurrent, two-fold consecration is to send a clear message to the priests as to the dual role that they are expected to play. The Kohanim are at once emissaries of God and representatives of Bnei Yisrael. They must simultaneously separate and integrate, elevate and be down to earth. It is a delicate balance of being sufficiently distinct to rise spiritually, and foster their holiness while at the same time building personal connections and participating in society. This enables them to perform the service in the Mishkan and to be representatives of God while still being sufficiently in touch with the people that they inspire spiritual growth and striving towards God. The priests are the paradigm of this duality, but the fact that we are a "holy nation and kingdom of priests (מַמַלֶּכָת פֿהנים וגוי קדושׁ)"30 means that we, individually, must also nurture a similar path of growth; rising spiritually and representing God while at the same time fostering good will and inspiring others to do the same.

Shabbat Shalom

5

לעילוי נשמת הנרצחים ז"ל בארץ ישראל, לרפואה שלימה לפצועים, לגאולה קרובה לנעדרים ולשבוים, והצלחה ושמירה ובשורות טובות וישועות ונחמות לכל כלל ישראל ובמיוחד לחיילי צה"ל העומדים על משמר ארצנו וערי אלקינו

<u>www.swdaf.com</u>

אָלָה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדַבָּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מְּלֶבֶת לֹהָנֶים וְגִּוֹי קְדֵוֹשׁ אֲלֶה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדַבָּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (שמות יט,ו)

פרשת צו בסייד

פַתַח אֹהֶל מוֹעֶד:

ואת התמים:

: משה

המזבחה:

ּ וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין

תנופה לפני יקוק:

וֹבֶּתֵח אֹהֶל מוֹצֵד תֵּשְׁבוּ יוֹמָם וָלַיְלָה שִׁבְעַת יָמִים (לַהָּעָה שִׁבְעַת יָמִים וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְּׁמֶרֶת יְקֹנָק וְלֹא תָמוּתוּ כִּי כֵן צֵנֵיתִי: (לו) וַיַּעַשׁ אַהַרן וֹבָנַיו אֵת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֵׁר צְוָה יִקְוָק

: משה

לעשות:

(טהרת המצורע) <u>וי**קרא פרק יד**</u> **במדבר פרק ו** (נזיר) (ז' ימי המלואים) <u>ויקרא פרק ח</u> (א) וַיְדַבֵּ<mark>ר יְקוָׁק אֶל</mark> מֹשֶׁה לֵאמֹר: (א) וַיְדַבֵּר יְקוָק אֶל מֹשֵה לֵאמֹר: (א) וַיִדַבֵּר יִקוָק אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (ב) קַח אֶת אַהַרן וְאֶת בָּנָיו אָתוּ וְאֵת הַבְּנָדִים <mark>וְאֵת שֶׁמֶן</mark> (ב) זאת תִּהְיֵה תּוֹרַת הַמְּצֹרָע בִּיוֹם טָהַרָתוֹ וְהוּבָא (ב) דַבֶּר אֱל בָּנֵי יִשְׁרָאֱל וְאָמַרְתָּ אֱלֶהֶם אִישׁ :אֱל הַכּהֱן אוֹ אִשָּׁה כִּי יַפְלָא לִנְדֹּר נֶדֶר נָזִיר לְהַזִּיר (ג) וְיָצָא הַכּהֵן אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְרָאָה הַכּהֵן :ליקוק (ג) וְאֵת כָּל הָעֵדָה הַקְהֵל אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ּ וְהַנֵּה נִרְפָּא נֶגַע הַצְּרַעַת מִן הַצְּרוּעַ (ג) מִיַּיִן וְשֶׁכֶּר יַזִּיר חמֵץ יַיִן וְחמֵץ שֶׁכֶּר לֹא (ד) וַיַּעַשׁ משֶה כַּאֲשֶׁר צְּוָה יְקוָֹק אתו וַתִּקְהֵל הָעֵדָה אֶל (ד) וְצָנָה הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמְּטַהֵר שְׁתֵי צִפֶּרִים חַיּוֹת יִשְׁתֶּה וְכָל מִשְׁרַת עֲנָבִים לֹא יִשְׁתֶּה וַעֲנָבִים ָּטְהֹרוֹת וְעֵץ אֶרֶז וּשְׁנִי תוֹלַעַת וְאֵזֹב: לַחִים וִיבַשִּים לא יאכל: ָה) וַיּאֹמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעֵדָה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִּוָּה יְקוָׁק) (ה) וְצְוָה הַכּהֶן וְשָׁחַט אֱת הַצְּפּוֹר הָאֱחָת אֱל כְּלִי (ד) כֹּל יְמֵי נִזְרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יֵעֲשֶׂה מִגֶּפֶן הַיַּיִן בֵּחַרְצַנִּים וְעַד זָג לֹא יֹאֹכֵל : ַחֲרָשׁ עַל מַיִם חַיִּים: (וֹ) וַיַּקְרֵב מֹשֶׁה אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בָּנָיו וַיִּרְחַץ אֹתָם בַּמָּי (וֹ) אֶת הַצִּפַּר הַחַיָּה יִקַּח אֹתָהּ וְאֶת עֵץ הָאֶרֶז וְאֶת (ה) כָּל יִמֵי נֶדֶר נִזְרוֹ תַּעַר לֹא יַעֲבֹר עַל ראשוֹ (ה (ז) וַיְהֶן עַלַיוֹ אֶת הַכּתֹנֶת וַיַּחָגֹר אֹתוֹ בַּאַבְנָט וַיַּלְבֵּשׁ אֹתוֹ שָׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֵת הָאֵזֹב וְטָבַל אוֹתָם וְאֵת הַצְּפּר עַד מְלֹאֹת הַיָּמָם אֲשֶׁר יַזְּיר לַיקֹּוָק קָדשׁ אַת הַמְּעִיל וַיִּתֶן עָלָיו אָת הָאֵפֹד וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּחֲשֶׁב הַחַיָּה בָּדָם הַצְּפּר הַשָּׁחְטָה עַל הַמַּיִם הַחַיִּים: יָהְיָה גַּדֵל פַּרָע שְעַר ראשוּ : האפד ויאפד לו בו (ז) וְהָזָה עַל הַמְּטַהֵר מִן הַצָּרַעַת שֶׁבַע פְּעָמִים (וֹ) כָּל יְמֵי הַזִּירוֹ לַיקוָק עַל נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֹא: וַיָּשֶׂם עָלָיו אֶת הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל הַחֹשֶׁן אֶת הָאוּרִים (חֹ) וַיָּשֶׂם עָלָיו אֶת הַחֹשֶׁן וַיִּתַן ּ וְטְהַרוֹ וְשָׁלַּח אֶת הַצְּפֹּר הַחַיָּה עַל פְּנֵי הַשַּּדֵה (ז) לְאָבִיו וּלְאָמוֹ לְאָחִיו וּלְאַחֹתוֹ לֹא יְטַמָּא ָּלָהֶם בְּמֹתָם כִּי נֵזֶר אֱלֹהָיו עַל ראשו (ח) וְכָבֶּס הַמִּטַּהֵר אֶת בְּגָדָיו וְגִלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ (טֹ) וַיָשַׂם אֶת הַמִּצְנָפֶת עַל ראשו וַיָשֵׁם עַל הַמִּצְנָפֶת אֵל ָוָרָחַ<mark>ץ בַּּמַיִם</mark> וְטָהֵר וְאַחֵר יָבוֹאֹ אֶל הַמַּחֲנֶה <mark>וְיָשַׁב</mark> (ח) כל ימי נזרו קדש הוא לַיקוָק: מוּל פָּנָיו אֵת צִיץ הַזָּהָב נֵזֶר הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צְוָה יְקֹּוָק אֶת מחוץ לְאָהֶלוֹ שִׁבְעַת יָמִים: (ט) וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶּתַע פִּתְאם וְטִמֵּא (ט) וְהַיָה בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יָגַלַּח אֵת כַּל שְעַרוֹ אֵת ראש נורו וְגַלַח ראשו בִּיוֹם טָהֶרָתוֹ בַּיּוֹם (י) נִיּקַח מֹשֶׁה אֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה נַיִּמְשַׁח אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת ־אשׁוֹ וְאֶת זְקָנוֹ וְאֵת גַּבֹּת עֵינָיוֹ וְאֶת כָּלֹ שְׁעֵרוֹ ָהַשְּׁבִּיעִי יִנֵּלְּחֵנוּ : כָּל אֲשֶׁר בּוֹ וַיְקַדֵּשׁ אֹתָם (י) <mark>ובַיּוֹם הַשְּׁמִינִי</mark> יָבָא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יְגַלֵּחַ וְכִבֶּס אֶת בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת בְּשָׁרוֹ בַּמַיִם (יא) וַיַּז מִמֶּנוֹ עַל הַמִּזְבֵּח שֶבַע פְּעָמִים וַיִּמְשַׁח אֶת יוֹנָה אֶל הַכּהֵן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד : ָהַמִּזְבֵּחַ וְאֶת כָּל כֵּלָיוֹ וְאֶת הַכִּיֹר וְאֶת כַּנוֹ לְקַדְשָׁם : :טהר יֹי) וֹב<u>יוֹם הַשְּׁמִינִי</u> יִקַּח שְׁנֵי כְבָשִים תְּמִימִים (יב) וַיִּצֹק מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אַהֲרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ (יא) וְעָשָׂה הַכּּהֵן <mark>אֶחָד לְחַטָּאת</mark> <mark>וְאֶחָד</mark> וְּשָׁלַשָּׁה עֲשְׁרֹנִים יְּבָבְשָׁה אָחַת בַּת שְׁנָתָה תְּמִימָה וִשְּׁלֹשָׁה עֲשְׁרֹנִים וְכָפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת (יג) וַיַּקְרֵב משָׁה אֶת בְּנֵי אָהֶרן וַיַּלְבְּשֶׁם כְּתָנת וַיַּחְגֹּר ַסלֶת מִנְחָה בָּלוּלָה בַשֶּׁמֵן <mark>וָלג אֶחָד שַמֵן</mark> : ראשו בַּיוֹם הַהוּא: אֹתָם אַבְנֵט וַיַּחֲבֹשׁ לָהֶם מִגְּבָּעוֹת בַּאֲשֶׁר צִוְּה יְקוָק אֶת (יא) וְהֶעֲמִיד הַכֹּהֵן הַמְטַהֵר אֵת הָאִישׁ הַמִּטַהַר (יב) וְהָזִּיר לַיקוָק אֶת יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא <mark>כֶּבֶש</mark>ׁ וְאֹתֶם לִפְנֵי יִקוָק פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: <mark>בֶּן שְׁנָתוֹ לְאָשָׁם</mark> וְהַיָּמִים הָרְאשׁנִים יִפְּלוֹ כִּי (ידׂ) וַיַּגֵּשׁ אֵת <u>פּר החשָאת</u> וַיִּסְמֹךְ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת יְדֵיהֶם (ידֹ) (יב) וְלָקַח הַכּהֵן אֶת <mark>הַכֶּבֶש הָאֶחָד וְהִקְרִיב אתוֹ</mark> : טַמֵא נוָרוֹ . על ראש פַּר הַחַטַאת <mark>לְאָשָׁם</mark> וְאֶת לֹג הַשָּׁמֶן וְהֵנִיף אֹתָם תִּנוּבָּה לִפְנֵי וֹזֹאֹת תּוֹרַת הַנָּזִיר בְּיוֹם מְלֹאת יְמֵי נִזְרוֹ (יֹגֹ) (טו) וַיִּשְׁחָט וַיִּקַח משֶׁה אֱת הַדָּם וַיִּתֵן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ יָבִיאֹ אֹתוֹ אֵל פַּתַח אֹהֶל מוֹעֶדׁ: יַקוָֹק: סָבִיב בְּאֶצְבָּעוֹ וַיְחַטֵּא אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת הַדָּם יָצַק אֶל (יד) וְהִקְרִיב אֶת קָרְבָּנוֹ לַיקוָק <u>כַּבָשׁ בַּן שׁנֵתוֹ</u> (יג) וְשַׁחַט אֵת הַכֶּבֶשׁ בָּמִקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת יִסוד הַמִּוֹבֶת וַיִּקַדְשֵׁהוּ לְכַפֵּר עָלָיו: הַחַשָּׂאת וְאֶת הָעֹלָה בִּמְקוֹם הַקֹּדֶׁשׁ כִּיֹ כַּחַשָּׁאת תמים אחד לעלה וכבשה אחת בת שנתה (טז) וַיִּקַח אֶת כָּל הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֵת יתֶרֶת (טז) הָאָשָׁם הוא לַכֹּהֵן קדֶשׁ קַדָשִׁים הוא: <u>תמימה לחשאת ואיל אחד תמים לשלמים</u> הַכָּבֵד וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלָית וְאֶת חֶלְבְּהֶן וַיַּקְטֵר מֹשֶּׁה (יד) וְלָקַח הַכּּהֵן מִדַּם הָאָשָׁם וְנָתַן הַכּּהֵן עַל תִּנוּדְ (טו) <u>וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן</u> אֹזֶן הַפִּשַּהֵר הַיְמָנִית וְעַל בֹּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל <mark>ורקיקי מצות משחים בשמן</mark> ומנחתם (יז) וְאֶת הַפָּר וְאֶת ערוֹ וְאֶת בְּשָׂרוֹ וְאֶת פִּרְשׁוֹ שָׁרַף בָּאֵשׁ בֹהֶן רַגְלוֹ הַיְמָנִית מָחוּץ לַמַּחֲנָה כַּאֲשֵׁר צְנָה יִקְנָק אֶת משֵׁה: (טוֹ) וְהִקְרִיב הַכַּהֵן לִפְנֵי יְקוָק וְעָשָׁה אֶת (טוֹ) וְלָקַח הַכּהֵן מִלֹג הַשָּׁמֶן וְיָצַק עַל כַּף הַכּהֵן (יח) וַיַּקְרֵב אֶת <mark>אֵיל הַעֹלָה</mark> וַיִּסְמְכוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת (יח) ַחַטָּאתוֹ וְאֶת עֹלָתוֹ הַשָּׁמֵאלִית: ּ יִדֵיהֶם עַל ראש הַאַיִל: (טז) וְטָבַל הַכּהֶן אֵת אֱצְבָּעוֹ הַיִּמָנִית מִן הַשֵּׁמֵן (יז) וְאֶת הָאַיִל יַצְשֶׁה זֶבַח שְׁלָמִים לַיקֹוָק עַל ּ (יִט) וַיִּשְׁחָט וַיִּזְרֹק מֹשֵה אֵת הַדָּם עַל הַמִּזְבֶּחַ סָבִיב: (כ) וְאֶת הָאַיִל נִתַּח לְנְתָחָיו וַיַּקְטֵר מֹשֶׁה אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת אֲשֶׁר עַל כַּפּוֹ הַשְּׁמָאלִית <mark>וְהְזָּה מִן הַשֶּׁמֶן בְּאֶצְבָּעוֹ</mark> סַל הַפַּצות וְעָשָה הַכּהֵן אֶת מִנְחָתוֹ וְאֶת שַבע פַּעַמִים לִפְנֵי יִקּוָק: : הַנְּתַחִים וְאֵת הַפַּדֵר (כֹא) וְאֵת הַקַּרֶב וְאֵת הַכְּרָעִים רָחַץ בַּמָּיִם וַיַּקְטֵר משָה (יִה) וְגִלַּח הַנָּזִיר <mark>בָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד</mark> אֶת ראשׁ (יז) וּמִיֶּתֶר הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּפּוֹ יִתֵּן הַכּּהֵן עַל תְּנוּדְ אֶת כָּל הָאַיִל הַמִּוְבֶּחָה עֹלָה הוּא לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה הוּא אֹזֶן הַמִּשָּהֵר הַיִּמַנִית וְעַל בֹּהֶן יַדוֹ הַיִּמַנִית וְעַל נורו ולַקַח אֶת שְעַר ראש נורו <mark>ונתן על האש</mark> לַיקוָק כַּאֲשֶׁר צְוָה יְקוָק אֶת משֶׁה: בֹהֶן רַגְלוֹ הַיְמָנִית עַל דַּם הָאָשָׁם: <u>אַשֶּׁר תַחַת זֶבַח הַשְּׁלַמִים</u>: (כב) וַיַּקְרֵב אֶת הָאַיִל הַשְּׁנִי <mark>אֵיל המלָאִים</mark> וַיִּסְמְכוּ אַהְרן (יחׁ) וְהַנּוֹתָר בַּשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּף הַכּּהֵן יִתֵּן עַל (יט) <u>ולקח הכהן את הזרע בשלה מן האיל</u> ּוּבָנָיו אֶת יְדֵיהֶם עַל ראש הָאָיִל ראש הַמַּשָּׁהֵר וְכָבֶּר עָלָיו הַכּּהֵן לִפְנֵי יְקְנָק: <u>וחלת מצָה אַחַת מן הסל וּרְקִיק מצָה אַחַד</u> (כג) וַיִּשָׁחָט וַיִּקָּח מֹשֵׁה מְדָּמוֹ וַיִּתֵּן עַל תִּנוּדְ אֹזֵן אַהַרֹן (יט) ועשה הַכּהֶן אֶת <mark>הַחַטָּאת</mark> וְכָפֵּר עַל הַמְּטָהֶר ַ<mark>נַתַן עַל כַּפֵּי הַנַּזִיר</mark> אַחַר הָתָגַלְחוֹ אֶת נִזְרוֹ: יִמַנִית וְעַל בּהֶן יַדוֹ הַיִּמַנִית וְעַל בּהֶן רַגְלוֹ הַיִּמַנִית : (כ) <u>וְהֵנִיף אוֹתֶם הַכֹּהֵן תְנוּפָה לִפְנֵי יְקוַק</u> מַשָּמְאָתוֹ וְאַחַר יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה (כד) וַיַּקְרֵב אֶת בְּנֵי אַהֵרן וַיִּתֵן מֹשֵׁה מִן הַדָּם עַל תּנוּדְ (כ) וְהֵעֵלָה הַכֹּהֵן אֶת <mark>הָעלָה</mark> וְאֶת הַמִּנְחָה קדש הוא לַכּהֶן עַל חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְעַל שוק אַזנַם הַיִּמֶנִית וְעַל בֹּהֶן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל בֹּהֶן רַגְּלָם הַמִּלְבַּהָתֹה וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהֵר: ס ַ הַּתְרוּמָה וְאַחַר יִשְׁתֶּה הַנָּזִיר יָיִן ָזִי<mark>מָנִית</mark> וַיִּזְרֹק מֹשֶׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב (כא) ואם דַל הוא ואין יָדוֹ מַשֶּׁגֶת וְלָקַח <mark>כֵּבֶשׁ</mark> (כא) זאת תורת הַנָּזִיר אֲשֵׁר יִדֹר קַרְבָּנוֹ (כה) וַיִּקַח אֶת הַחֵלֶב וְאֶת הָאַלְיָה וְאֶת בָּל הַחֵלֶב אֲשֶׁר אָחָד אָשָׁם לְתָנוּפָה לְכַפֵּר עָלֶיוֹ וְעֵשֶּׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בָּלוּל בַּשְּׁמֶן לְמִנְחָה וְלֹגֹ שְׁמֶן (כב) וּשְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תַּשִּׂיג יָדוֹ לַיקוָק עַל נִוְרוֹ מִלְּבַד אֲשֶׁר תַּשִּׂיג יָדוֹ כְּפִי עַל הַקֶּרֶב וְאֵת יֹתֶרֶת הַכְּבָד וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלָית וְאֶת הֶלְבְּהֶן ּנִדְרוֹ אֲשֶׁר יִדֹר כֵּן יַצְשֶׁה עַל תוֹרַת נִזְרוֹ (כו) <u>וּמִסֶּל הַמֵּצוֹת אֲשֶׁר לפָנִי יְקוַק לַקַח חַלַּת מצה אחת</u> יָהָיָה אֶחָד חַטָּאת וְהָאֶחָד עֹלָה: <u>וְחַלַּת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרָקִיק אֶחָד וַיַּשֵּׁם עַל הַחַלָבִים וְעַל</u> (כז) <u>וַיְּתֶּן אֶת הַכֹּל עַל כַּפֵּי אַהֵרֹן וַעַל כַּפֵּי בַנֵיו וַיְּנֵף אֹת</u>ֶם (כח) וַיִּקַח מֹשֶׁה אֹתָם מֵעַל כַּפֵּיהֶם וַיַּקְטֵר הַמִּזְבֵּחָה עַל ָּהָעֹלָה מִלָּאִים הֶם לָרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה הוֹא לַיקוָק: (כט) וַיִּקַח מֹשֶׁה אֶת הֶחָזֶה וַיְנִיפֵהוּ תְנוּפָה לִפְּנֵי יְקוָק מֵאֵיל הַמִּלָּאִים לְמֹשֶׁה הָיָה לְמָנָה כַּאֲשֶׁר צְּוָה יִקֹוָק אֶת (ל) נַיִּקַח מֹשֶׁה מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמָן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וַנַּז עַל אַהַרוֹ עַל בְּגָדָיו וְעַל בָּנָיו וְעַל בִּגְדִי בָנָיו אִתּוֹ וַיְקַדֵּשׁ : אֶת אַהַרֹן אֶת בְּגָדָיוֹ וְאֶת בָּנָיוֹ וְאֶת בִּגְדֵי בָנָיו אִתּוֹ (לא) וַיּאמֶר משֶה אֱל אַהַרן וְאֵל בָּנָיו <u>בּשׁלוּ אֵת הַבּשר</u> <u>פַתַּח אהֶל מועד</u> וְשָׁם תּאֹכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסַל ַהַמְּלָאִים כַּאֲשֶׁר צְוֵיתִי לֵאמר אַהֵרן וּבָנָיו יאכלהוּ (לב) וְהַנּוֹתָר בַּבָּשָׁר וּבַלֶּחֶם בָּאֵשׁ תִּשְׁרפוּ (לג) וּמְפֶּתֵח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תַצְאוּ שִׁבְעַת יָמִים עַד יוֹם מַלאת יִמֵי מִלְאֵיכֶם כִּי שָׁבָעַת יָמִים יְמַלֵּא אֶת יֶדְכֶם: (לד) כַּאֲׂשֶּׁר עָשָּׂה בַּיּוֹם הַיֻּהֹ צְנָה יִקְוָק לַנְעשׁת לְכַבּּׁר

6

www.swdaf.com